

den høitærede Justitsminister i sit Foredrag foreholde os, at Ministeriet vel havde overvejet Sagen, men var kommen til den Beslutning, der forelaa, og nu kunde man ikke forlange, at Ministeriet skulde bøse sig som et Siv. Rei, det forlange vi visselig ikke; vi forlange netop en fast og kraftig Regjering; men paa den anden Side, mener jeg ogsaa, at Regjeringen maa søge sin Støtte i nogen Samstemning (En Stemme: I Majoritetens Mening!). Ja, Majoriteten, jeg skal strax komme dertil; siden den ærede Taler netop nævner Majoritetens Mening, hvoraf veed man da, at der er en saadan Majoritets Mening for Budskabet her i denne Forsamling; foreligger der noget Saadant, hvoraf man kan slutte det, selv om Afstemningen vil falde saaledes ud; fremgaaer det ikke af de Udtalelser, der fra mange Sider ere fremkomne her, at det kun er meget betinget, mange Gange nødvendigt, at man gaaer ind derpaa (Hør!); hvor ligger altsaa det Beviis for, at der er en Majoritet, naar enhver Mand stod her fri; jeg spørger Dem, mine ærede Herrer! med Haanden paa Hjertet, hvor ligger dette Beviis? (En Stemme: Ved 2den Behandling.) I 2den Behandling ligger ikke noget Beviis; thi vil man sammenholde Stemmerne ved 2den Behandling, da stode de 54 + 24; 50 i alt Fald aldeles bestemt, + 24 betingelsesviis, foruden dem, der ikke stemte. Jeg kom fra den ærede Justitsministers Uttringer. Saavidt jeg mindes, var det ogsaa ham, der spurgte: hvad er den offentlige Mening navnlig i denne Sag. Jeg vil da erindre om, at det Udvalg paa 25 Medlemmer, der gav Betænkning i Sagen i sin Tid, deri udtalte: „at de allerfleste af Udvalgets Medlemmer samstemmede i, at denne Bestemmelse, den nemlig, at Arveretten efter Kongelovens Artikler §§ 27—40 skulde ophæves, helst maatte have været holdt tilbage.“ Jeg mener, at der i en saadan Ud-

talelse fra 25 af Forsamlingens udkaarne Mand virkelig ligger et betydningsfuldt Bink om den offentlige Mening. (En Stemme: Hvormange af de 25?) Jeg veed ikke, hvor mange; jeg kan kun sige, hvad der staaer i Betænkningen, og der staaer i det Stykke, jeg oplæste, „de Allerfleste vare enige.“ Jeg siger, at deri ligger dog virkelig allerede et betydningsfuldt Bink om, hvad der var den offentlige Mening. Men senere ere Valgene til Folkethinget foregaaede. Jeg skal ikke indlade mig paa den Indflydelse, som Regjeringen har havt paa disse Valg. Jeg skal kun yttre, at det er min Overbeviisning, saavidt jeg kender til Valgene, at den Pietet, som Landets Befolkning har for Hans Majestet Kongens Person, i sidste Maal ved denne Leilighed er kommen Regjeringen tilgode, og jeg troer, at det Udfald, Valgene desuagtet havde, maa have bidraget til at klare Regjeringens Tanker om den offentlige Mening. Lægges nu hertil, mine Herrer, hvad jeg før tillod mig at yttre angaaende de Kendsgjerninger, der her foreligge, medens Sagen har været behandlet her, tør jeg nok sige, at det, som vi kalde den offentlige Mening, det, som under almindelige Forhold vilde udgjøre Majoriteten i denne Forsamling, ikke i Sandhed kan antages at være paa Ministeriets Side (Jo!). Hvilket Udfald Afstemningen i denne Sag end vil faae, erkjender jeg, at Følgerne ville være lidet glædelige (Hør!). Sætter Regjeringen sin Mening igjennem, ja, da ville Farerne ved Sagen vel udskydes, men de ville ingenlunde blive hævede derved. Holder jeg mig til de øieblikkelige Følger, da tilstaaer jeg, at det for mig staaer noget uklart, hvorledes Regjeringen med den Samstemning, som den nu har, forsaavidt jeg formaaer at see Forholdene, vil være istand til at gennemføre saa mange vigtige Anliggender, hvis Udførelse endnu staaer tilbage.